

И той се забавлявалъ, като блестѣлъ съ милиони капчици по всѣка тревичка, по всѣко цвѣтче, като течалъ въ весели вадички, като чукалъ по стѣклата на всѣка кѣща. А хората му се радвали и повтаряли:

— О, какъвъ прекрасенъ Дъждецъ! Какъвъ чуденъ Дъждецъ!

Но най-хубавото за Дъждеца било на края на деня. Кѣмъ залѣзъ, когато Дъждецъ изцеждалъ последнитѣ си капки, всичкитѣ деца на Слънцето: Лжчъ, Топлина, Милувка, Златна Свѣтлина изкочили отъ кѣщи, като кученца, държани цѣлъ день вързани — изкопнѣли да потичатъ и да се забавляватъ. Тѣ изтичали при Дъждеца и го поканили да играятъ една хубава игра, която тѣ знаели.

Всички се хванали за рѣце и направили хоро около Дъждецъ, и тогава хората видѣли на земята джга — великолепно седмоцвѣтна джга!

Оттогава, винаги когато Дъждецъ и децата на Слънцето играятъ заедно — а това се случва често — хората виждатъ Джга и се усмихватъ и се радватъ на тѣхната игра.

